

Розділ I. ЗАПЛИВ РЕАЛЬНИХ ВІКІНГІВ

Одного вогкого весняного дня (діло було на Варварських островах) Гиккус Страхітний Окунь Третій, надія і майбутній вождь патлатих розбишак, жалібно скулившись, стояв на Західному пляжі біля піdnіжжя Згубницьких гір в одній тільки жилетці та куцих хутряних плавках — але в шоломі та з мечем на поясі.

Згубницькі гори — не та місцина, де хотілося б опинитися навіть у найясніший день. Гиккуса від одного їхнього вигляду поймав нервовий дрож. Серед високих, зловісно похмурих і нудотно стрімких піків жили найстрашніші у світі дракони, вовки-покручі та, само собою, плем'я згубників — найлютише, найжорстокіше в усьому варварському світі плем'я вікінгів.

Згубники вельми рідко приймали гостей. Мабуть, людей відлякувала неприємна звичка цього племені волокти непроханих візiterів на вершину гори Згубниці та приносити їх там у жертву небесним драконам.

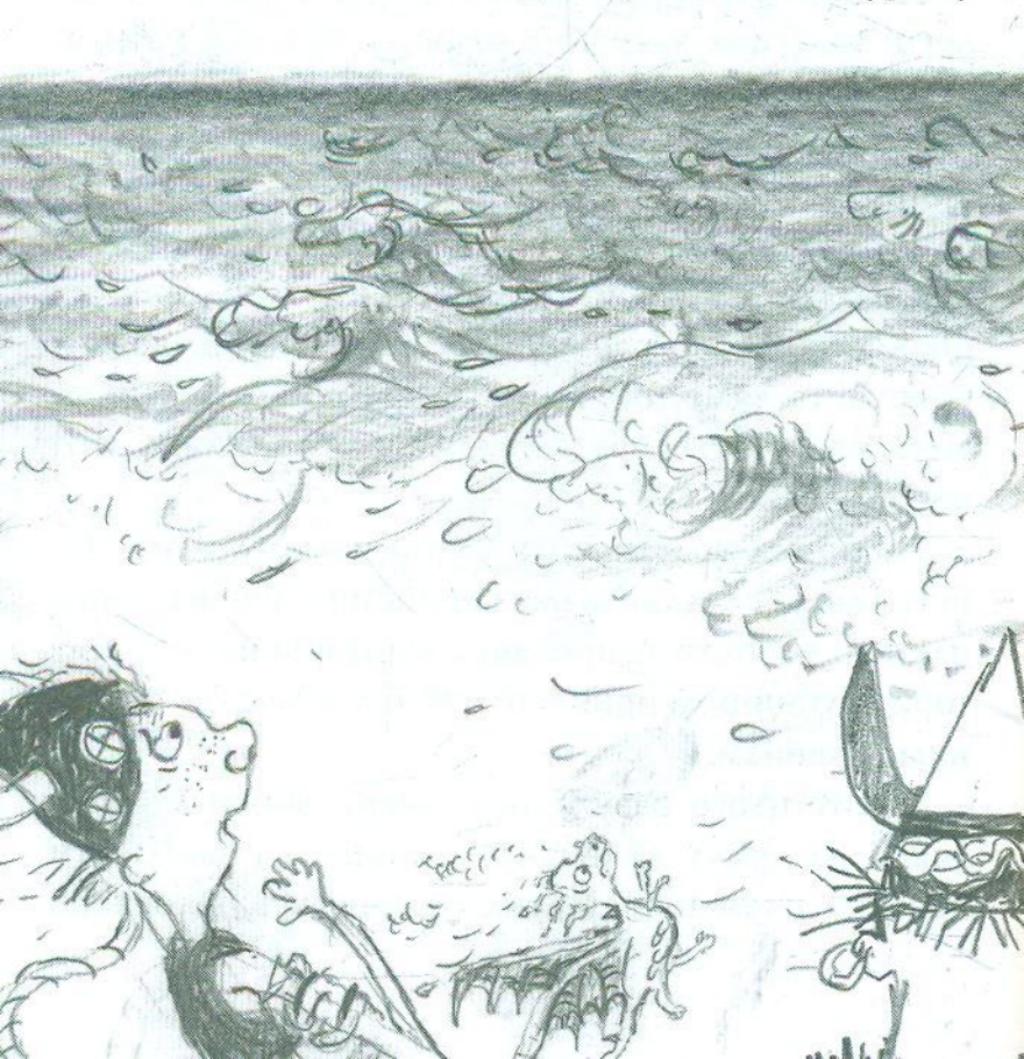
Проте цього разу Клопу Смертовбивці раптом спало на думку виявити гостинність і запросити парочку племен (патлатих розбишак і болотяних

хнюпів) на свій острів і влаштувати там невеличкі веселі змагання — дружній міжплемінний заплив.

Це був традиційний вікінгівський заплив, а що вікінги трохи шалені, то й плисти вони збиралися у повній викладці: з мечами, сокирами, кинджалами та іншим причандаллям.

Схоже, їм не спадало на думку, що це ну дуже погіршує їхню плавучість.

І ось усі учасники, вояки згубників та розбішак і войовничі хнюпи, підскакують на похмурому

гальковому пляжі, удаючи, що в них геть не мерзнуть роги на шоломах, і слухаючи підбадьорливе виття вовків-покручів, яке долинало з гір.

Дув сильний східний вітер, від якого худезні рябенькі Гиккусові руки бралися мурашками. Цей вітер зривав шоломи, плащі, мечі та весело качав їх по пляжу, ніби гра-

кими жовто-зеленими очима.

— Беззубко на твоєму місці нині точчно не купався б, — порадив він Гиккусу. — Там так ззимно. Беззубко вжжже там був і ледь не відморрроззив сссобі крриицця.

— Так, дякую тобі, Беззубку, — сказав Гиккус. (Він був одним із небагатьох вікінгів, яких знала історія, що володіли драконською — мовою, якою говорили дракони). — Дуже слушна порада, постараюся не забути.

ючись у кеглі. Гиккусів мисливський дракончик Беззубко ледве тримався в повітрі: його просто здувало.

Беззубко — дуже-дуже малий садовик (чи бурый гад) із вели-

Громоплюй Галакер, який на Лобурі відповідав за підготовку молодих піратів, роздягнувшись до спіднього і вдихав шалений вітер, немов то був легенький літній бриз.